

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/561/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214203302
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214203302.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9C/104/2014-137 zo dňa 2.3.2015, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, (ktorou sa domáhal zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy majúcich vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta - ďalej tiež exekučný súd, pretože tento nerozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote 30 dní) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i § 44 ods. 8 a 9 zák. č. 233/1995 Z.z. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Súd vychádzal zo zistení podľa pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 16Er/452/2005, z ktorého zistil, že v priebehu exekučného konania podaním doručeným súdu dňa 21.11.2010 žalobca navrhol zmenu súdneho exekútora a žiadal poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 30.5.2011 návrhu vyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu nebolo podané odvolanie a právoplatnosť nadobudlo dňa 25.7.2011.

Súd skonštatoval, že toto uznesenie nebolo zmenené, ani zrušené a ohľadne prípadného priesahu v konaní sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na priesahy, nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. V ďalšom súd uviedol, že pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok a to porušenie právnej povinnosti orgánu verejnej moci, ktoré spočíva v nesprávnom úradnom postupe, vznik a existencia škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením vznikla. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody pritom spočíva na poškodenom, v danej veci žalobcovi. Skonštatoval, že zákonné ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku

stanovovalo v čase doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora aj stanovuje lehotu 30 dní na rozhodnutie súdu o zmene exekútora, pričom ide o lehotu procesnú. Jej nedodržanie teda automaticky neznamená nesprávny úradný postup. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora je potrebné vykonať viaceré procesné úkony. Tak tomu bolo i v danom prípade. Zaslal výzvu na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, oboznámiť sa s pôvodným vyjadrením a s vyčíslením trov pôvodného exekútora, doručenie exekučného spisu, zaslanie spisu novému exekútorovi, rozhodnutie o doterajších trovách exekúcie. Za týchto okolností nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote nie je možné považovať za zbytočné prieťahy a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať ústavný súd. Hoci ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v súčasnom znení účinnom od 1.1.2013, avšak i v čase podania daného návrhu v roku 2012 predmetné ustanovenie dopĺňa a vykladá § 9 ods. 1 citovaného zákona, preto je ho možné aplikovať aj v uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pred 1.1.2013. Navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody, nakoľko nepredložil na súde relevantné dôkazy preukazujúce skutočnú výšku škody. Navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, ktorú tvrdil v návrhu, ktorú ničím nepodložil a nepreukázal. Z dôvodovej správy k novele § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. zák. č. 412/2012 Z.z. jednoznačne vyplýva, že k citovanému ustanoveniu bolo potrebné vždy aj pred účinnosťou novely pristupovať tak, že v rámci konania o náhradu škody musí už existovať príslušné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo nesprávny úradný postup súdu vrátane zbytočných prieťahov v konaní. Túto otázku nie je oprávnený skúmať a posudzovať súd v rámci konania o náhrade škody. Novela nezaviedla nič nové, iba explicitne vyjadrila to, čo bolo zrejme už pred jej účinnosťou. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov a mohlo by dôjsť aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Keďže v danom prípade bola daná absencia akéhokoľvek rozhodnutia oprávneného orgánu o prieťahoch v konaní, tiež nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Keďže podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené kumulatívne a podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nie je, navrhovateľ neunesol svoje dôkazné bremeno, nemôže byť splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Vzhľadom na to nie je potrebné skúmať existenciu škody, jej rozsah a ani nemajetkovú ujmu, ktorých náhrady sa žalobca domáha. Žalobcom navrhnuté dokazovanie ohľadom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku súd nevykonal, keďže žalovaný nespochybnil doručenie tejto žiadosti a vyjadril sa, že žiaden z uplatnených nárokov žalobcu uspokojený nebol. Nejde teda o spornú otázku a dokazovanie by bolo neúčelné, nevhodné. Súd takisto nevykonal dokazovanie žalobcom predloženým znaleckým posudkom, keďže by išlo nad rámec potrebného dokazovania. Nebola totiž splnená ani len prvá z troch podmienok a to nesprávny úradný postup a akéhokoľvek ďalšie dokazovanie aj o výške škody by tak bolo nepotrebné v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. V závere súd poukázal, že v obdobných veciach žalobcu boli vydané viaceré právoplatné rozhodnutia okresných súdov potvrdené súdom odvolacím.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že odporca nepreukázal, že by mu v konaní nejaké trovy vznikli, preto mu ich ani nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Ako odvolacie dôvody uviedol dôvody obsiahnuté v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), písm. h) O.s.p., ods. 2 písm. c) a f) O.s.p. Žalobca predovšetkým namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá nadobudla účinnosť až po založení zodpovednostného právneho vzťahu, čo má za následok nesprávnosť súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Súd svojím rozhodnutím de iure i de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, ktorá existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, čo exekučný súd ignoroval a na čo zo zákona nemal oprávnenie. Podľa odvolateľa ďalej súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akéhokoľvek úvahy de lege ferenda

sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburgský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napríklad i rozsah nevybavenej súdnej agendy. Žalobca vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. S poukazom na to, že žalobca ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, pokiaľ súd v odôvodnení konštatuje, že nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, pričom bližšie nešpecifikoval jednotlivé náklady, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. K skutočnosti, že žalobca predložil znalecký posudok až po roku a pol od podania žaloby na súde, poukázal na to, že vypracovanie znaleckého posudku je dôkladné a zložité a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov a preto trvalo viac ako rok. Pre prípad, že bol súdu doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke (čo z obsahu spisu nevyplýva) uviedol, že súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť s poukazom na rozsudok KS v Žiline č.k. 9Co/174/2014.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), odvolacie dôvody (hmotno-právne) nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil medzitýmnym rozsudkom, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta, pretože tento nerozhodol o jeho návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote a rozsudkom aby rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 175,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 331,92 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť žalobcovi aj trovy konania. Ďalej v žalobe uviedol, že žalobca je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním a to postupom podľa ust. § 38 Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere a exekučný súd ho poveril vykonaním exekúcie. Žalobca pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Od súdu očakával poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite, a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote, t. j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o žiadosti o zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

Z kópie časti spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 16Er/452/2005 odvolací súd zistil, že oprávnený požiadal o zmenu exekútora podaním doručeným exekučnému súdu dňa 21.11.2010, podaním doručeným exekučnému súdu dňa 20.5.2011 doručil súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár stanovisko

k návrhu na zmenu súdneho exekútora, ktorým reagoval na výzvu súdu doručenú mu dňa 18.4.2011, v ktorom vyslovil súhlas so zmenou súdneho exekútora, pričom si zároveň uplatnil vyčíslenú náhradu trov exekúcie. Následne Okresný súd Galanta uznesením č.k. 16Er/452/2005-25 zo dňa 30.5.2011 návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého a zároveň určil pôvodnému exekútorovi výšku trov podľa vyčíslenia v odôvodnení v sume 100,65 Eur.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad kumulatívneho splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladom. Je však možné a to aj z ustálenej judikatúry vyvodiť, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorý nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti súdu.

V zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase doručenia predmetnej žiadosti o zmenu súdneho exekútora okresnému súdu ku dňu 21.11.2010 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

S poukazom na vyššie popísané skutkové okolnosti zistené z predmetného exekučného spisu je zrejmé, že exekučný súd predmetnú zákonnú lehotu nedodrжал, keď o návrhu oprávneného na zmenu exekútora nerozhodol v lehote 30 dní od doručenia návrhu oprávneného, ale neskôr, potom ako získal stanovisko a vyčíslenie trov pôvodného exekútora.

V prvom rade sa žiada poukázať na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR napr. rozhodnutie I.ÚS 16/2002 podľa ktorého Ústavný súd síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože sú rozhodujúce aj v týchto prípadoch všetky okolnosti danej veci. Teda i pri nedržaní zákonnej lehoty sa nemusí zároveň jednať o zbytočné prieťahy v zmysle § 48 ods. 2 Ústavy SR. Z exekučného spisu v danej veci pritom vyplýva, že exekučný súd po tom, ako mu bol doručený návrh na zmenu exekútora konal priebežne a plynule, pričom najskôr musel vyzvať pôvodného exekútora na predstretie stanoviska, ako na vyčíslenie exekučných trov. Potom ako mu tieto boli doručené dňa 18.4.2011 cca o mesiac vydal uznesenie, ktorým návrhu na zmenu exekútora vyhovel. Podľa názoru odvolacieho súdu konanie exekučného súdu, i s prihliadnutím na to, že v danom období žalobca v pozícii oprávneného podával hromadne enormné množstvá návrhov na vykonanie exekúcie, ktoré súdy neboli schopné priebežne vybavovať, tento čas nie je neprimeraný a nemožno ho definovať ako zbytočné prieťahy v konaní.

Pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti oprávneného o zmenu exekútora je potrebné poukázať aj na to, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prieťahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prieťahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti

žalobcu na prieťahy, v dôsledku žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinnnej od 1.1.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 1.1.2013.

Ako odvolací súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok navrhovateľa, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah. Tiež by bolo nadbytočným i nedôvodným vysporiadať sa s ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu (i nesúladnou s argumentáciou prvostupňového súdu), ktorá je vzhľadom na vyššie uvedené už irelevantná a nespôsobilá zvrátiť výsledok konania.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.